

საბჭოთაობა

№ 8 — (11)

გაზ. „რუფა“-ს ორკვირული უფასო დამატება.

№ 8 — (11)

ო. შალინგი

ჩვენში მარადის ასე იქნება,
ასე იქნება იცავ სულ მალე.

მთელი სამყარო გარდამიქმნება,
თუ კი მაინის გზა გზერვალე.

ჩვენი სოფელი

(ტარტაროზის მოხსენება სრულად სატარტაროზო ყრილობაზე)

საკითხი პირდაპირ

ამანავებო ჩემს მოხსენებას მე დღევანდელ თვედან და გვათავებ ბოლოში.

მე არ შევიგია ისე, როგორც ესხალხელ ყველა ჩვენს ორატორებს, რომლებიც ხშირად ბოლოდან იწყებენ და ათავებენ თავში; არც ისე, რომ წინასიტყვიანობას მოვანდომო ორი და მუხსენებას ნახევარი საათი.

მისასიდავმ, მე პირდაპირ უღებები საკითხს.

„მეკარბტლი“ და „სმჩიკა“

მაშინ არც კი ვიყავი ამ ქვეყანად მოსული, როცა აქ „მეკარბტლი“ და „სოლიტოკა“ იყო; ეს პოლიტიკა ცილდობად ქალაქის და სოფლის დაახლოებას.

ეს თავისთავად კარგი საქეა, მაგრამ „მეკარბტლი“ ვერ გამოიღო სასურველი შედეგი, რადგან არ იყო გარკვეული—სოფელი უნდა დაახლოვებოდა ქალაქს, თუ, პირიქით, ქალაქი სოფელს.

„მეკარბტლი“ იგივე „სმჩიკა“ არის. პირველ ხანებში ჩვენს ვლენობას „სმჩიკა“—ხმჩიკა ეგონა. იმათ იფიქრეს:—თუ კი ქალაქი სურჩიკას (სმჩიკა) გვხოვოს—ჩვენ ამას მივსცემთ, თუ კი ჩვენი მდგომარეობა გამოსწრებად ამით.

ვაძირქნას ზაბარტ სემჩიკას მთელი მარაგი (სემჩიკას რუსეთის ქალაქებში პურზე მეტი მოთხოვნილება აქვს. ჩვენშიც არანაძლები ამყამად). მოთხოვნილება მალე დატყუიფილდა და ფსიცო დაცო. ამან გამოიწვია ვლენების შორის გერგოწოდებული პოლიტიკა: ზურგა ქალაქისაკენ.

ამგვარად, ვერ მონებდა საესებით სოფლის და ქალაქის დაახლოება.

მაგრამ ესა არის ახალი პოლიტიკა—საქირო იყო რამე შესავალი ზომებს მიღება ამ მდგომარეობის მოსაგვარებლათ და გამოსასწორებლათ, რისთვისაც ჩვენ გადამოვისროლეთ ლოზუნგი:

„პირი სოფლისაკენ“

პირველ ხანებში სოფელი ამ ლოზუნგსაც ცოვათ შეიგდა. ამას მიხეტი იყო ამ სიტყვისების ზურგულ და ვარგანთ მნაშენელობით გავება.

„პირი სოფლისაკენ“ სოფელმა ვაიგო, თითქოს ქალაქი მის შუკვას უპარეს.

საბედნიეროთ, ამ ვაღებობისას მალე მოელო ბოლო და ამყამად სოფელი და ქალაქი ერთანების დასმარებით შეუღდენ დანერგულ მეურნეობის აღდგენას.

ამანავებო, ჩვენ ყველამ კარგად ვიცით, რომ ელექტროფიკაციას სოფლის მეურნეობაში უპირველესი მნიშვნელობა

აქვს დაპიტომაც მთელი ჩვენი ყურადღება ამყამად მიქცეულია ამ მხრივ.

თუ ქალაქი დღეს აწარმოებს ენერგოულ მუშაობას წარმოების ყველა დარგში და ამათ თანდათანობით ვსწრეთ შრომის ნაყოფიერებას, სოფელიც არანაძლებ მეშობაში ჩართული და ამ მხრივ ქალაქს არ ჩაორჩება.

დღევანდელ სოფლის მუშაობაში ჩვენ ყურადღებას იყბრობს

ელექტროფიკაცია

საქართველო მდიდარია წყლებით.

ამ წყლების ძალა აღმებატება მთელი საქართველოს ცხენებს და ვირების ძალს და ეთანსწორება ინგლისის (ახალშენებთ) ჯიროების ძალს.

ას, ახლა მდიდარ საქართველოს სოფლებში დღეს ფიხს და კვარს ხზარობენ სინათლისათვის.

მაგრამ ამ ქალაქ წყლის გამოყენებას დიდა ყურადღება აქვს მიქცეული თემ და მასტრუქციკომების მიერ.

სოფელში ელექტროფიკაცია ვაიგეს დელექტროფიკაციით. განათება და განათლება ერთი და იგივე ეგონათ.

მაშასადამე, თუ კი სოფელი მოაწყობს დელექტროფიკაციას (ანუ ელექტროფიკაციას), ამათ, თავისთავად, მოგვარდება ცხოვრების ყველა საკითხები. ღირ ბქნევადა საპარო სკოლის აგება, სამკითხველთა გახსნა, გზების გაყენა და ასეთი „წერილობა“ საქმე.

ამიტომ, ყველა სოფელი ცდილობს ელექტრო-სადგურის აგებას. სადაც კი არის დელე ანდა დინარის შტო, ყველგან შეუღდენ ელექტროსადგურის აგებას. ჩვენი ქუენის მთავარი იანი ბუნება ხელს მეტად უწყობს ამ საქმეს. ყველა წყალდარბობე (და ასეთი კი თვითველ ვერის მანძილზე ჩვენში) შესაძლოა ელექტრო სადგურის მოწყობას. რამდენი კლდე არის და ზედ წყარო ვაღმოსჩქებს, იმდენი სადგური შეიძლება დიდგას. ახლო ხანში, სადაც ესა წყისტყვობა, ყველგან იქნება ელექტრო სადგური და ამათ დასრულება დელექტროფიკაცია, რომელსაც დღეს ყველა სოფელი მთელ თავის ძაღლებს ამხარს ამჯობ.

ამანავებო, სოფელი ქალაქს მარტო ამ საქმეში არ უწყებს ვაბარს; სხვა დარგშიც არ ჩამორჩება მას; მავალითად, ავილით

რ ა დ ი მ,

რომელიც დღეს დიდ ხმარებაშია სოფლებში. მეტადვე დელეაქციები აიანთ ვატიბულინა რადიოთი; ამ მხრივ ისინი ქალაქის მანდილოსნებს მალე დაეწყვიან. რადიოს მნიშვნელობა სოფლად უფრო დი-

ლია, ვიდრე ქალაქში, რადგან ვაზრებები სოფლად არ იშოვება და ძნელი არის მათი გავრცელება.

სამაგიეროდ, ყველა სოფელი მოწყობილია

„სოცხალი ვაზითი“

და სწორედ ამან გამოიწვია ჩვენი ვაზრებების ტირაქის დაცემა. სოფელი არ ღლებლობს ვაზრებებს; მართალია, „დელექტროფიკაციით“ ისე არის ვატიბულინი, რომ ამასთვის მის არც კი სკალია, მაგრამ მსოფლიო ამბების გავება მიინც აინტერესებს.

მე აქ მოვიყენე სინამუშოდ შენდებ მაგალითს:

ამას წინად ვიყავი ხიდისთავში (გური, ოზურგეთის მაზრა). ორი დღე დავჩია შენდენ სამთავროვლოში, რომ ვაზრებები წამეკითხას და ახალი ამბები გამეგო. სამკითხველოში ხალხი ბოლომდ დამხედა. ვიქ ერთი ვაზრეთი არ იყო. ვამაგებოდა. ვიფიქრე—აღბად ახალ ვაზრების ელოდებიანთქო... შევიკითხე აღმასკომის თავმჯდომარე:

- კიდე ბეგრი დაავიანდება?
- რას დავავიან?
- ვაზრებების მიღება?
- რა ვაზრეთი? რომელი ვაზრეთი? აქ ჩვენ ვაზრებებს კი არ უკლით!
- ამა რას ელოდებიანთ?
- იმნც ვინე ქალაქიდან ჩამოვიდეს და ამბებს გამოეკითხავთ; ჩვენ ასე ვაზრებულთ ქუენის ამბებს.

— კითხეთ, თვითონ როდის ჩამოვიდა ქალაქიდან?—დაიძახა ვილაქამ.

— მე ორი დღე რაც ქალაქიდან ჩამოვიდი— უპასუხე.

— ბოლო, შენ ოჯახი ააშენა ღმერთმა; ჩვეიც ასე უსდით აქ... ამა, მოპყვე ახალი ამბები—იგრილა ყველამ და შემომეხსინე.

მეც მოვიყვი ჩემთვის ძეღისძეღებს და და მათთვის „ახალ“ ამბებს. მეორე დღეს დედაეკცევიც და ბავშვებიც კი ლაპარაკობდნ ჩემს „ახალ ამბებს“: „უკეთესი აფეთქება“ და „აერიის ვაღაღაღა“.

აი, ამანავებო, რას ნიშნავს სოფლის მეურნეობა მახანშეწონილი მუშაობა. ჩვენ თხალში ვერ მოვიწყვიე „სოცხალი ვაზრეთი“ და ხიდისთავში ეს ფაქტია. ასე არის თითქმის ყველა ჩვენს სოფლებში.

— მართალია, შეიძლება მთელი წლის განმავლობაში ქალაქიდან სოფლებს არავინ ესტუმროს და მას არ დორჩებს „სოცხალი ვაზრეთი“, მაგრამ ქუენის ამბები, რომელიც მთავრობისგან დადგინალია, მიინც მოხალხს. მსოფლიო ამბების განკარგობას და მსვლელობას ხელს არ შეუღდის, რომ სოფლად არ იკლდეს, თუ რა ზღედა ქვეყანაზე.

„ცოცხალი ვაჭეთი“ ამ სიტყვების ნამდვილი მნიშვნელობით მხოლოდ სოფელმა გაიგო. „ცოცხალი“ იმტომ ჰქვია, რომ ცოცხალმა არსებამ უნდა იმცნოს ხალხს ამბები.

არანაკლებ ყურადღებას ღირსია

გ ვ ე ბ ი.

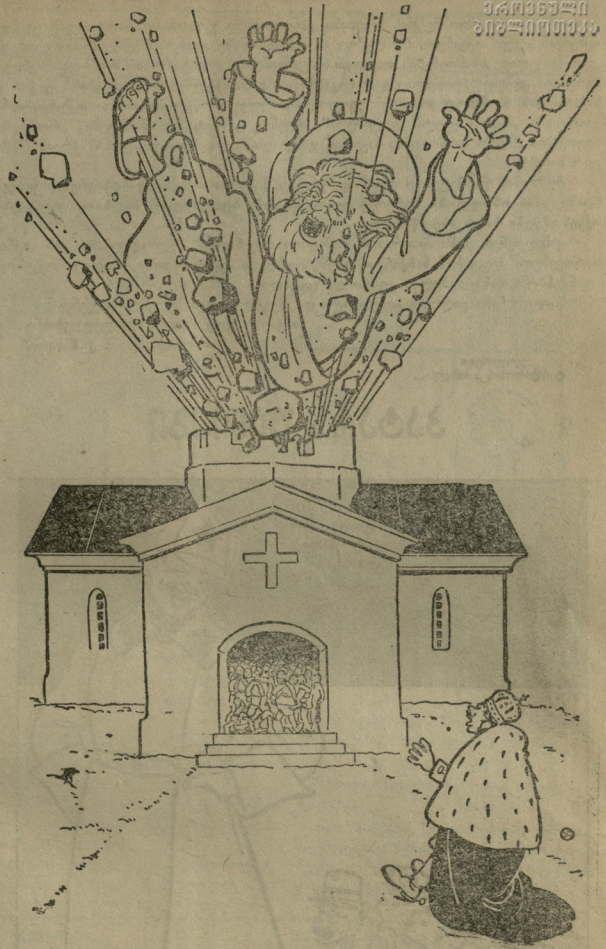
ჩვენმა სოფელმა წინდამწინე იგრძნო, რომ ახლო ხანში, ტენჯია იმდენად განვითარდება, რომ საქარო აღარ იქნება შარა გზები. ამიტომ ხელი აიღო მათ გაყვანა-შეკეთებაზე. ეს, აზნაანებო, მეტად საილა შესაბამისია. ის შარა და სალსარი, რომლებიც გზებს დასკრდები, მიხმარდება დღე შტოფიკაცია.

როცა სანათლე იქნება, დანგრეულ გზებზე არავინ დაიმტრუნე, ვინაიდან, თუ კი კაცი ბრმა არ არის, ყოველთვის შეუძლია შეუაროს გზებზე ტალახს ტბას, ლოდებს, და დანგრეულ ადგილებს.

აი, აზნაანებო, აზნარია ეს-ნდელი ჩენი სოფლის მაგომიარეობა. მათა თემი და მარაღმასკომების მიხანწერილი მუშაობის წყალობით, ჩენი სოფელი ამ გაზაფხულზე გაფურჩქნულია და ჰეყვის; იგი კობტად იცაზება, თითქოს საპატარძლო იყო ჩენი ქალაქისა. ჩენ ვილურებო სოფლის და ქალაქის დიქორენებას. მათ ქორწილზე ლაზათიანა ქეიფო, ჩენი ვილია და ამ ვილდებულტანს ჩენ პირნათლად შეეასრულეობ.

(საერთო სიზარული და ხარხარი)

ქანქარი.

ნ ო ტ ა

ბუღბარეთის ხალხის თაზვა გვადგობარ გ-ნ სანკოვს

ჩემი მთავრობის სახელით სულით და გულით უღარეს მწუხარებას გამოსთქვამ სოფელში აუფეთქების დროს თქვენი, მეუფე ხიორისი და გენერალმა მ. ნახტვების გადაჩენის გამო.

ჩემი მთავრობა საუკვედურს უცხადებს იმ ბედისწერას, რომელმაც თქვენ გადაგარჩინა. მიიღეთ ჩემი უფუფილიადები და განუხაზღვრელი სიზარული თქვენი აზნაანების დადღევის გამო.

ტარტაროზის იმპერატორობითი მთავრობას საქაროდ მიანაა განცახლო თქვენს საყურადღებოდ, რომ „ფოჯოხეთის მანქანები“-ს აფრთქება მოხდა ტარტაროზის ბრძანებით. მას სრულ უფლება აქვს ამ ქვეყნიური ფოჯოხეთი, როგორც ამ შემთხვევაში არის ბუღბარეთი, აფრთქების საშუალებით დადაიტანოს მთავარ ცენტრალურ

მეგობრული შარში

(მისუტყავის ცხოვრებიდან)
 ამბობენ, რომ—როცა ქრისტე
 ურჯულობას ქვეყნად ჰგმობდა,
 — მაშინ მისა და არაქელ
 სოციალიზმს ქადაგებდა.

ჯოჯოხეთში და ამით შეტყენას მოლიანი, განუყოფელი ჯოჯოხეთი, სადაც გადაყვანილი
 იქნებოდა ყველა თქვენი, რომლებიც ამ ეპოქაში მიწაზე განაგებენ ჯოჯოხეთის კუთხეებს.

ყოველივე სიამოვნების თაფიდან ასაცილებლად, ტარტაროზის მიერ დაარსებულია
 შერეული კომისია, რომელიც გამთავრებულ და დადასტურებს აფეთქების ფაქტს და
 საჭიროებას. სწინებულ კომისიამ ჯოჯოხეთში უკვე დაიწყო მუშაობა; თქვენის მხრივ
 კომისიაში შედიან ყველა დაღუპული თქვენი ფაშისტები ამხანაგები, რომლებიც
 აფეთქების ძალით სასწრაფოდ ჩაივლინენ ჯოჯოხეთში და მოთავსებულნი არიან შესა-
 ფერ ბინებში.

მუშაობის წარშატებით დასამთავრებლად, საჭიროა თქვენი გამგზავრება ჯოჯო-
 ხეთში. ამას თხოვლობა აგრეთვე კეთილდღეობა ზულგარეთის ხალხისა, რომელსაც
 თქვენ ამდენი ხანია ახე აწამებთ.

ვიმედოვნებ, ჩემი მთავრობის მომართვა თქვენდამი უყურადღებოდ არ იქნება
 დატოვებული და თქვენ საჩქაროდ გამგზავრებით ჯოჯოხეთში, სადაც თქვენთვის
 საგანგებოთ დამზადებულია კუბარი და ცეცხლი.

მიიღეთ ჩემი უაღრესი სიძულელი და ყოველივე ავი სურვილი თქვენდამი.
 საბჭოში ჯოჯოხეთის სრულუფლებიანი
 წარმომადგენელი: კონ წარი.

ჯოჯოხეთში
 ტარტაროზის სასახლე

კატარჯ-შინიები

ჩვენში ამგვარი ცხოველები წინკმან—სტეკულიანტების ცოლებს
 თანახმობლებია.

სურათი იხე მარტივად ნათელი, რომ არავითარ სხვა გან-
 მარტებას აღარ საჭიროებს.

„ქრობილ კარლოს“ მეგზავრსა
 უწოდებენ გიორგისა,
 ჯოხი ხელის უჭერია
 და სკოლაში ძელის მოღისა.

სწავლის ნეტი და სურვილი
 ყველას მებო მას ეჩნდება;
 (პოლიტეკნიონიში
 ბეგრულ ჰქონდა თუც შემწევა).

თურმე ლევან რუსულ თქმაში
 სჯუნის ვისოს და ანდროსა—
 (და ფილიპე, ალბო, მისთან
 აღარ ჰკარავს ზედმეტ დროსა).

ბეგრი ამბობს, რომ გიორგი
 სწავლობს—მაგრამ ეცინება;
 ეს არ ვიცო, მაგრამ ვიცო,
 რომ სწავლის დროს ეცინება.

„ქალიშვილები“ც დალიან
 „ქულით“ ხელში—ქეთო, ნინო,
 (მეტს ვერ ვიტყვი, რადგან ვწაშობ
 ბოლიში არ გათქმევინონ).

სერგოც სწავლობს თურმე იქა,
 ყველა ხელდას ნივს მასშია;
 მეტადრე ანეკდოტების
 სხვა ენებზე თარგმნაშია.

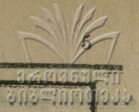
(ტარტაროზი წაიციოხეს)
 დაბარუნა კარგად ვიჩიო.
 (ეს არც თქვენთვის არ იქნება
 მეტისმეტად გასაბარი).

წლოვნება შემოდოია
 მე მეტრიკით დავმტყციო.
 (არ დავმაღე, რაც ვიცო
 რისთვის უნდა გადავფციო)

წიფნარაზე როცა იგი
 მალულ კრებებს ესწრებოდა,
 სიბიტოსის დარგული ხე
 მიზრდილ მუხსა ეზრდებოდა

და იმ ხეს კი მუსწრულდა
 წელს სამოცდა ერთი წელი;
 ეხლა თვითონ თქვენ მიხედვით
 — მოხუცია ის თუ ჯეცილი.

ერთი იმთავარი.

ცარიელი ჯიბე

(თბილისის მთავარ ხაზელნოსხს და დეპოზ მუშის ცხოვრებიდან)

მივედი და ავიღე ჯამაგირი საღარიშო.
ფული არც კი მქონდა ჯიბეში ჩაღებულ-
ლი, რომ საწვეგრო გადასახადი მომთხოვეს
იქვე. გადავიხადე... პო, ესეც საკიროა, დახმა-
რება უნდა.

დობროფულა... მაგრამ ეს, რა მიქა-
ნაა?—

— ის მიქნისია, ამხანაგო, რომ ბურჟუა-
ზული ეგროპა თავიდან ფეხებამდე იარაღ-
დებდა და აძლიერებდა საპაირო ულტრის.
ჩვენც უნდა გვექონდეს ასეთი სიძლიერე—
ამისხნა და მასწავლა მოღარე, რომელ-
საც ხელი ფულის წასაღებდა გამოწვედი-
ლი ჰქონდა.

— ამას კი მოგცემ, მარა, თუ კაცი ხარ
ეს ფული სხვა რამეს მოახმარებ თორემ
თუ კიდევ იყავდი პაეროპლანი, კიდევ და-
გვეღებებო ამხანაგებმა—უთხარი და თანაც
ფული მივეცი.

— დაბროზი... რაო? რაო? არა, ძეო,
მე არ მეცემს და არც თქვენი დობრი
ხინა მინდა...

— დობროზი და არა დობრიქინა. ესეც
საქიროა თავდაცვისათვის მოიტაუ ფული...
რა მიქნა... მივეცი.

საკლებო... თუ კაცი ხართ დაეზიოვით.
კლებში მე არასოდეს არ წავესულვარ, ანდა
რამგორ უნდა წავიდე, როცა ყოველ ჯამა-

გირის მიღებაზე ასე მისუფთავებთ ჯიბეს
—შენ, ამხანაგო არ გესმის და ვთხოვ
ბევრი ლაპარაკი ნუ მომაძღვინ. ფული
მოიტანეთ...

მერე ვაზბოთის... შენგებინ... თეატრის
ბილეთების... შეწირულებმა... ვილი...

და ჩემი ჯიბეც დაკარიღდა.
მიადივარ საბლისკენ, მაგრამ მისკლას არ
კითხავე...

თქვენს მტერს, მე რომ ცოლმა დღე და-
მაყენოს... რა ჰქნას ბავშვებს ჰემა უნდა,
ჩვენც გვიან... მეც რა გუნა, როცა ჩემი
ჯამაგირი გადასახადებს არ მყოფვინ.
შიტო მტ.

იუბილე

უკვე დაიწყო საიუბილეო სეზონი.
იუბილეს მსურველთა თითოეული წევრი
გულის თრთოლივით შივისს თავის რიგს.

მეც მთავარი ვარ და მათვე უფრო
ბედნიერად ვგობობ თავს, რადან მე ვარ
დამაბურებელი იუმორისტი, რაც იშვია-
თია ჩვენში.

ჩემი იუმორისტულ დასარტყნებ გამოი-
ვლას ჯერ ორი წელიც არ მუყურებოვია,
მაგრამ მე თავისთავს დამაბურებულ იუ-
მორისტად ვსთვლი და ღირსიც ვარ იუ-
ბილესი.

თითქმის ყოველ დღე ვგზავნი „ტარტა-
როზში“ წერილებს; მიუდგომოდ ვამთი-
რახებ ყველას, მაგრამ უფრო მეტად ვამთი-
რახებოვით თეთთან მე ვრჩები „ტარტა-
როზის“ მიერ ფოსტაში გამოქვეყნით. ჩემს

წერილებს იშვიათად თუ ეღიროება და-
ბეჭდება და ისიც ისე შესწორებულა, რომ
ჩემი ფსევდონიმის მეტი ჩემს შემოქმედ-
ბიდან არავფერი არ რჩება.

რად არ იბეჭდებო ჩემი წერილები?
არ იბეჭდებო, თითქოს აქ ჩემს უნიკო-
ბის ჰქონდეს ბრალი. ჩემი წერილები ყო-
ველთვის ასრულებენ თავის დანიშნულეას
და აი როგორ:

წარსულ ცივ ზამთარში სტარტაროზი
საიბომ მასალის დიდ ქრიზის განაცდიდა:
ამიტომ „ტარტაროზი“ ჩემს წერილებს
ღულუღში ჰყრიდა და ხელნებს ითბობდა;
გამთხარი ხელებით „ტარტაროზი“ ასწო-
რებდა სხვა წერილებს—და ამგვარად კეთ-
დებოდა საზოგადო საჭყე.
როცა სიბოიბე დაიწყო და ტარტა-

როზს აღარ სჭირდა ხელნებს ვითბო-
ბა—ჩემი წერილები სანაგვე ყუთში მო-
თავსდენ. აქაც იმავე მიზანს ემსახურება
ჩემი წერილები: მათ მიერ სავსე სანაგვე
ყუთის გადატან მუშას ზურგი ისე არ
სტკივთ, როგორც სხვა მუშებს ამით კი
რესპუბლიკის ენაზეა ერთი ჯანსაღი მუშა,
რომელიც დამზადდევ კასტის სასიარო-
ლოდ და სასარგებლოდ, არ საკიროებს
წამლობას.

ხშირად ჩემს წერილებს სხვა საკიროე-
ბისათვისაც ხმარობენ; აქაც საზოგადო
საქმეს ემსახურება ჩემი წერილები, ისინი
რომ არ გამყავებენ ტარტაროზისათვის,
მაშინ თბილისის სანიტარულ განყოფილე-
ბას უნდა მივდინა ექიმი, მხოლოდ, რო-
გორც ვიცით, ერთი პატარა მივდინება
რეისინგის დეპუტად 250 მანეთი.
მაგრამ, ყველაზე მეტ სარგებლობას ჩემ-

გან ლეღულობს რესპუბლიკის საფოსტო განყოფილება, რადგან თვითნებლად წერილს ირ მარკზე ნაკლებს არასოდეს არ ვყარავ; ამგვარად—ჩემი წერილები ენსაბურე-ბიან ერთსადამავე მიზანს: რესპუბლიკის გამდიდრებას სხვადასხვაგვარი ხელის შეწყობით.

მე რომ დიდი სარგებლობა მიმიტენია რესპუბლიკისთვის, ამას ამტკიცებს უბრალო სიტატ-სტიკა: ჩემს მიერ უამრავ გავზავნილ წერილებიდან, მხოლოდ ერთი დაბეჭდა; დანარჩენი კი მოხმარდა საზოგადოების სხვადასხვა მოთხოვნილებას.

აუწყრელია ის სიამოვნება, რომელიც მე ვიგრძენი, როცა ენაზე ჩემი ლექსი დაბეჭდილი და მას ციხიხულობდი.

მე კმაყოფილი ვიყავი ჩემი შემოქმედებით და დავაპირე მწერალთა კავშირში წასვლა და წვერად ჩაყვრა.

გაუღმეო გზას. შუა საღვთისყოფილი მორთული მტკუნებოდა. გაწველ-გამომ-ველეს ვთავალერებდი. ბეგრ მათგან „ტარტაროზი“ ეპირა ხელში. მე მტად დამინტერესა, თუ რა შეხედვლებს იყვენ ენები ჩემს ლექსზე და აივდებენ უკან. ერთმა გაბარებთი 'დაუქმმა' „ტარტაროზი“ და ჩაიღო ჯიემში.

— მამ რა გგონა, შეილოსა? მოგბდა,— ჩვეიცნე ჩემთვის:

— ხა-ხა ხა ხა—შემომესმა კისკისი და ხმაზე ვიცანი, რომ ქალი იყო.

— ხედავ და დაუწერია.

მე ვიფიქრე: ალბად ძალიან მოეწონა ჩემი ლექსი. მე თუ კი ასეთი ნიქს 3 ტრინი ვარ, რაღა მინდა მწერალთა კავშირში, რომელშიც ამ ბოლო დროს ყველც და უვილიც კი დაიწყეს. არა, მე უფრო დიდა კაც ვარ... თამამად მეკუთვნის თუბილ და მე მოვიხიზოვ მის საზოგადოებისავე, რომელსაც ჩემვან მრავალი სარგებლობა მიუღია.

ამ ფიქრებით გაუღმეო ჩემს გზას და ვაშჯობინე იფიბელს ვაღხედა, რადგან ეს უფრო დათვისებს მდამინას დირისებს, ვიდრე მწერალთა კავშირის წევრობა.

მეფი საზოგადოების თვალწინ საბატოო სკანზე ზ ხარ გაბერლი; ხოტბას გასხენ ახალგაზრდა თუ ბებერი „მოღაწეები“. სინამდვილეში რომ ხარ, ასზე უფრო მეტად ვავადიდებენ: ჩვენი ქვეყნის მოჭირანახლე, პირველი ოფიცირიტი, საზოგადოების მოამაგე, ერის სიამყე, დანაგრულ ხალხში სინათლის სიციხს შემ-

ტანი; თუნდაც კომპარტიის დედა-ბურჯი (შეიძლება ეს სიტყვა პირველად გესმოდეს იუბლიარს), პირველი შეფი, შენ მსობდინე „სინაქა“—და კიდევ თათსი ასეთი მეტრევისი სიტყვები.

შენ კი ფიქრობ:—არ მახსოვს ესენი როდის გავავეთე, მაგრამ ამით უფრო გვიძინებ. შენც ამპარტავთი გრძობობით იცხება, ამბობ—ნახე, რა კარ გი ბიუცყოფილვარ, მეც არ ვიცოდი, თუ ასეთი კიკი ვიყავ; რა დიდი დეაწილი მიმიძღვის საზოგადოების წინაშე.

შენ ვაძინებ პერკონებზე დაწერილ სიტყვას, შოგაფირივენ ფულს, თბილისის ერთ ერთა შუბს. შენ სხელს არქვეყენ; შენს სახლობაზე სტატიებისაც აარსებენ... ვაგვიწყობენ ვახშს და თამადათაც შენ ავირჩევენ.

შეიძლება ფულის დაპირება—დაპირებად დარჩეს, ვახშის ხარჯი შენ ვადავხდევინონ, და ერთა სიტყვით, არც ერთი დაპირება არ შეგისრულონ, მაგრამ შენთვის ისიც კარგია, რომ საზოგადოებამ დათესა შენა ნიჭი და დეწლი.

ბა.

მეველის მოთქმა

დავლოცა ცხროთი სამართალი; როგორც კადრი, მარა ამ ბოლო დროს შენშიც და შენს სამართალშიც კი შეუეპარა ქაქუბი.

თუმცადა ყოველთვის უზიჯობი იყავი, მარა ჩემი გათვალისწინებით და მოჭებობებით გამქრინა როგორც იყო საქმე და ამ უფიც ხალხს ფხალებიდან თავამდი გამოიღო ტაცეს. ჩემი ოჯახი ყოველთვის ასტეული იყო ბარაქით. მერე კიდევ შობა, კალანდა, აღდგომა და სხვა დღესასწაულები ხომ ჩემთვის იყო.

ახლა ამ შეჩვენებულ უჩვეულო კუმუნსტების მოსვლის შედეგ, მე და ჩემი ცალმეული ერთი ლახთიანთი არ ვაგემღარავართ, თორენ სხვას თვია დანებდი. მუშობა მე არ შემოძლია, არ ვარ დამეგემე; შემოთავალი არაფერი მაქვს; თუ ვინმე წულკეიანბი მოავდებდა, ამ დაიბადებდა, ანდა ვინმე ქალს მიეყენს—მე არაიფენ არ მპატრონობს.

ოი, ჩემი გაუწეულ-ჩებულო თავი. იყო დრო და შენი თინა პირვილი კაცი იყო წველეობაში. პირველათ ჩემი სდღეგრძელო დილიცოდა, მარა ახლა რომ დამინახვენ, პარს მარიდგრენ.

ამას წი აღ ერთბი ვლემბა დ მინახა, ელუ ევა, დაფურთხა ზენ, ვადაბრულა და ისე დღევა ბეჭავს; ოი, დალბებროს იესო მაცხოვარბა მისი გვარი და ვუჯობი, ვითომ და მე კუდიანი ვიყო.

ამ ქროსტეს აღდღეშას ჩემსს ქროსტეს ტრიოლი იყო; ხალხებმა ტრიოლი მორთეს; ცოლს ენა არ ვატუა. წინთ საღილათ აღდგომას ჩემსარ რომ ყოფილყავი,—ყო პასეკი, კირკი, ტაბლა, ხეჭაურები, ქათამი, ინდ ური, გოქა, ცხვარი, საცივი, ლომი და ყველაფერი.

წელს, ქროსტეს გეფიციები, ვაფიციებულ მექდი, ტარანი და ფხალი მქრინდა. ყირამგარტარი.

შიო

შუბრთი. თქვენ ვავვაბრიყვეთ, ბატონო ლორდო... ძვირად დაფუჯდა ჩვენს ხალხს ეს აჯანყება.

ინგლისლი. ჩვენ თქვენზე მეტად ვავჯდა. რამდენი ფული დავხარჯეთ და ამოად ჩაიარა.

„მონადირე“

ლევარსიმ გადაიარა
ბუჟუკის ქალები ქვიანი.
გადინადირა წითელ მთით
მაღლობი მონატრიანი.

მზე ჩადიოდა მთის იქით
საღამო იყო გვიანი.
ვერც მოჰკლა ლორი ველური,
ვერც შეხდა ძროხა ბქიანი.

ნახა ნიშანი ხიფათის:
ჭაერი ფრენდენ ძერანი.
მოესმა ტურის კვილი,
გულმა დაუწყო ძვერანი.

იფიქრა:—აღბად დათვია,
შემკამს ეს მხეცა ვერანი—
პირი იბრუნა სოფლისკენ,
მიჰქროდა როგორც მერანი...

ესე მოვარდა სოფელში
უკან არ მოუბრუნა.
გადიწერა პირჯვარი
აღიღა შემოქმედია.

ამზობლა—დათვი ვერ შეგკამს
თუ კაცს კო გწყალობს ბეღია.
ჩემს მეტს ჯერ გომის მთის ტყეში
შესვლა ვერ გაუბეღია.

მაგრამ რა არის მტრის თვალში
თუ გინდ ისეთი გმირობა.
სასაცილოთა აიგდეს
ლევარსის ეს ნადირობა.

ეუბნებოდნ:—ლევარსი,
რომ გითხრათ გულახდილითა,
— მონადირისა სახელსა
ატარებ შენა ტყვილითა.
ჯერ არ გვინახავს—მოგვეცას
კურდღლის ბაჭია წველითა.
შენ ვერ მოჰკალი კურდღელი,
იერემს ჰკლავს სხვა ადვილითა.—

თავი იმართლა ლევარსიმ:
— მერე რა ჩემი ბრაღია.
ყველამ ხომ იცით ჩვენს ტყეში
მხეცებია რომ მრავალია.

არა ერთხელ და ორხელა
მივებენ მათი კვალთა.
გულმა ძვერანი დამიწყო.
როცა მოვკარი თვალთა.

მესროლა... როგორ მესროლა,
ამიკანკლდა ხელია
და მზიანი დღე შუადღისას
მე მომეჩვენა ბნელია.

მიზანში სწორი აღუბა
ისეთ ღროს მეტად ძნელია.
ვია თუ ველარ მოჰკალი,
ვინ არის მაშინ მხსნელია?

ირგვლივ მოისმა ხარხარი
ბოროტი და გესლიანი...
ლევარსი სახლში წავიდა
მრისხანდ და ბრაზიანი.

ფიქრობდა:—ამათ რა უყო,
რით მივებენო ზიანი...
თუ მაგათ სიკმე არ უქენ
მე არ ვიქნები ტყვიანი.

ო.ზ.

სახლში ბლომად ჰყავს კურდღლები,
ჩაიღო ილიაშია;
თოფი მოიგდო მხარზედა
და გზას გაუღდა მთაშია.

არავინ არის მახლობლად,
მიაბა ბეჭე თოკითა;
დახვრეტა გადაუწყვობა—
მოჰკლა კურდღელი თოფითა.

მოდის ღვევასი ამაყად
 საკმე მკანა მეტად დღდად;
 ორქალმავალსავეთ ახოლებს,
 კურდღელი მხარზე მკიდია.

სოფელში ჩამოიარა —
 ახილენ მისი გმირობა...
 ან კი ვინ ეტყვის ღვევასი:
 — არ იყო შენ ნადირობა.
 ზმუქი.

ტარტაროზის „ვიზიტი“

გაიქნა თუ არა დიდებული დღესს-
 წაული აღდგომა (ღმერთმა მირიგალს და-
 გასწროს!) ტარტაროზმა აიღო თავისი ხურ-
 ჯანი და პრეციანისკენ გაემგზავრა.
 მან კარგად იცოდა, რომ პროვინციაში
 უფრო მეტი პატივით შეგებდნენ და
 პასუხბით დატვირთდნენ.
 როგორც საბჭოთა წესწყობილების ერთ
 მებაიარაბტრემ, ტარტაროზმა პირველად
 საბჭოთა მუშაკები და პ.მ. ამხანაგები ინა-
 ხულა. მან კარგად იცოდა, რომ ამითგან
 ფორფერ პატივების მიიღებდა, რადგან
 ეს ხალხი ურწმუნო არის და არ სწამთ
 არავითარი სარწმუნოება, ქრისტი და
 ღმერთი. მაგრამ პირველდ მანც ამით
 ესტუმრა.
 მისი სტუმრობა ზოგ ამან გებს კდც
 იწყება: ზოგსაც, თითქოს, ესამიფინა, მა-
 გრამ სიმართლე რომ ესთქეითა, მანდამანც
 არაგებს ვახარებია.
 ზოგიერთმა ბოლიცი კი მოიხი-
 და ტარტაროზის წინაშე, რომ ისინ-
 დი დღევანდელ დღეს სოფლებითაც არ
 ხელმანს, როგორც დღესაწულს. ზო-
 გიერთმა ტარტაროზის მიფებამე სასებით
 უფრო განაცხადა, რადგან მათი ცოლები
 გულმოსული იყვენ პასკის გამოუცხოლობ-
 ბის გამო.
 ასე იყო თუ ისე, ტარტაროზმა მა-

ინც ბევრ პასუხსმებეღელ მუშაკების სუფ-
 რას დაესწრო და კარგი დროებაც გაატარა.
 თითქმის ყველა თავს იმართლებდა და
 ყოველივე დანაშაულობის პასუხებს, გოქუ-
 ბის, ანდოურების და ერთი სიტყვით საად-
 დარომი მოაღების შესახებ აბრალებდნენ თა-
 ვიან ცოლებს, პატარა ბავშვებს და მიხუც
 შოალებს.
 მაგრამ როცა ტარტაროზთან ერთად
 ორი სამი ზოთლი კახური გამოსცალეს, არ-
 ხინიდა შემოსაძახეს: „ქრისტი აღსდგა
 მკვდრეთ, სივდილითა სიკვდილითა“.
 ორმოცდამე ამ ნავები ინხეულა ტარ-
 ტაროზმა და ყველგან პასუხებით და გოქუ-
 ბით გაეწეობილ სუფრა გაუშალეს, თუკაც
 ყველა თიფინი ცოლებს აბრალებდნენ ასეთ
 სუფრის გაეწეობას, მაგრამ ტარტაროზმა
 ამისთვის არა თუ დასძრახა ამხანაგების
 ცოლებს, პირიქით, დიდი მადლობა გამო-
 უცხადა და როცა მათ ქმრებს ღვირ შეეპარა
 ითა თაშუა, ხელის კი გააპარა ფუნთოროსა
 ლოცებასაც.
 ტარტაროზმა დათერა პასუხსმებეღელ ამ-
 ხანაგებში და უბრალო პირფინა ევლარ
 მორათა მისილა.
 დღლით, როცა ლოვინიდან დედა, ტარ-
 ტაროზმა საშინლად სტივითა თავა. მასპინ-
 ძელს შეეგინა—გი თუ გამარზდა და კუ-
 დით ქვა მასროლია. ო. მოკრძალებით მი-

ვიდა მასთან, ბოლიში წამსა და ზუზია:
 — პარადპირ, მოსიკლავა ჩემი ხლით
 ჩემი ცოლი; მე არა მწამს არავე შენს
 გარდა. გვაპატარე, ამხანაგო, მომად
 წეღს ასეთი არ განმეორებდა ჩემს ოჯახში.
 მეორე დღეს ტარტაროზმა თავის კაბა-
 ნეტში იჯდა და ვინმე როცა მოვიდა—
 მოვიგონა ყველაფერი და იმ დღეკანდელ
 მივიდა, რომ ამ დღეებში უნდა გამოსცეს
 დიკრეტი, რომლის ძლით ყველა პასუხის-
 მებეღელ ამხანაგებს ჩამოერთვა ძელი (ცხ-
 ლნდნელი) ცოლები და მათ ნაცვლად და-
 ურიდებდნენ ახალი.

პ. ოზოლი.

„ვინღენსუბკი“

წყაღწამებულთა წაღწაღებულთა იმედი
 — გაიგე?
 — რა მოსკოვი ხომ არ აუფეთქებიათ?
 — ჯერ არ აუფეთქებიათ, მარა მალე
 მგონი მოსკოვი კი არა უფელი რუსეთი
 ააფეთქონ, მიგელი საფრანგეთი და ინ-
 გლისი.
 — ო, ღმერთო, თუ რამე საშველი და-
 გვადგეს.. რაშია საქმე მითხარი, კაცო? რა
 გაიგე ასეთი?
 — რა გაიგე და... აქეთ წამი და, არა-
 ვინ ვაიგონი... რაშია და პინდ... ხომ არა-
 ვინ გვაუბრებს— ჰინდენსუბკი აურჩევით
 და საქმე გადწყვეტოლია. ახლა იგი, რა-
 გორკი კი ჩამიბრებს პრეზიდენტობას; ელ-
 გელმს დასვანს ტახტზე და ყველს, ვისაც
 კი უწინ ეომოლია, ოსს გეუფოუსხადებს.
 — მაგი თუ მსე იქნება, ღმერთს ვეფი-
 ცება, ერთ ოქროს საათს გავიცი, როცა
 სახლში და მღაზხაგებს დავიბრუნებ.
 — იასე იქნება, მარა მაკარინა ახლა უნდა
 გაიბიხადო; ხომ გავიგონია: ხელნდელ
 ქათამს დღევანდელი კვერცხი მიარეგნიაო.
 ჩავიფიფო დღეს სარდაფში და თითო ბო-
 ლი დღერი ვ დეკრაო.
 — ჰინდენსუბკის ვეფიციები, მე კაბეი
 არ მექცე. პერის ფულს სასესხებულ დ გა-
 მოვდენ და ის იყო შენ დავინახე; შენცა
 მინდოდა მეთხოვნა ორი მსურო... როცა
 ქონება დავიბრუნებ, მაშინ გულს არ და-
 ვაძახებ.
 — მაშინ არც შენ, საათი მინდა და
 არც ღმერთი, ყველა გავდინდით მაკარინს
 კი არა დღესსაუფალსკა.
 — რა ნიარაა ცხოვრება. კაცო აქ ხარ
 საქართველოში და შენი ქონების ბედს
 გერეგნაშია გოდსწყულს ჰინდენსუბკი.
 — ავერ დავითი მოდს და გახორბო...
 დავითი ვაგეფ სისხრბოლო ამბავი?
 — გამარჯობა თქვენი... რა სასხარულ
 ლო ამბავია ჰინდენსუბკის არჩევი.
 — გაიგე და მაკარინი გახილეთო...
 — დამწყობ... ავერ მუშუმი მი დინა...
 აზოფური ვაიგონინ. დააუფო რას ამამბენ?
 „ჰინდენსუბკი არის წყ ღწამებულთა
 უკანასკნელი წაღწაღებულთა იმედი“.
 ბოშაძი.

- 1.—აბა, მამენე, ხალხი თუ კიდევ ძველებურიად გცემს პატივს სმა-ჭამით.
- 2.—აი, მთავრობა ტკბილი პაპების და პარტუტე-ფორინელთ დახმარებით გვიმთავრებს.
3. იქ ასე შეხედენ ჩვენს იდეოლოგიას,
- ვერ გამოსცვალა გამოცვლამ ქვეყანა.
4. იქ დარბიენ ერთმანეთი „მშობი“, ბოთლებით გატყდა შრავალი თავი.
5. ეს კაცი იმ კაცს ხანჯლით გულს უჭობს, ილაბდ გულს ჭქონდა განზრახვა იგი.
6. აი ყველაზე უფრო ღამაში ხედავ უხსნიან... პო, სიყვარულისა.
7. იქ კი მოკლდა სურსათით ყვასს, ჭყიდულობს და ჭკლავს ცხვირს მოპარულსა.

ო. შალიგაძე

ჩემი გზისკენ ავსტრალია

თვის სახლში პეტრეს ღვინო არ ჰქონდა ერთი კვარტი. (როცა ფულს აიღებდა უყვარდა სმ და კარტი).

და უხაროდა პეტრეს აღდგომის მოსვლა მაღლ. ამჟამად შაბათ ღამით: ცხრა კვარტა დაველე ხვალე.

დავიფილი ყველა ნაღობს და ყველგან დაველე ღვინო;

ვინც არ მამილოს ძმურად, ის ღმერთმა შეარცხენოს.

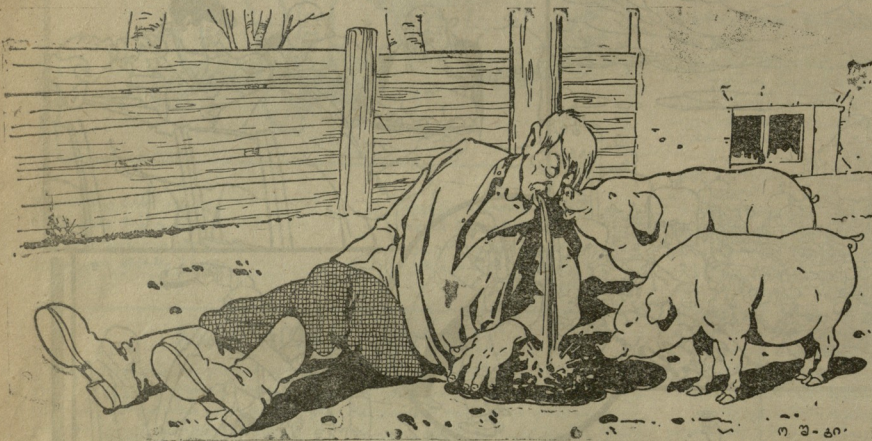
მივალ და მიულოცავ აღდგომის მაცხოვარის; სუფრაზე მიმიწვევენ, იველაზე რაც კი არის.

გადავკრავ ორს-სამს-ოთხს ხუთს, ზედ დავაყოლებ პასკას და შემეძლება მერე პასუხი ვაგვსცე ას კაცს—

და მართლაც პეტრე დილით გაუღდა თავის გზას. მიდის ყველგან და არსად არ ვარობს ღვინის სმასა.

მთვარალია და გრძნობს თვითონ... ფართო ქუჩაში მიდის... თბილისი მისი 'არს— ორ კვარტ ღვინოზე ჰყიდის.

მისიმა როიალი და ზედ ლეკური ჩქარა. პეტრემავე დაუარა, მის ახლოს არავინ არი.

და შადრევანი უცებ პირიდან ამოვარდა;

არავინ იყო ახლოს ორი ღორისა გარდა

იგაბზე კონს და სოფსამო, ალოღე, კგაო, სოფსამო

მთვარობების გამოცვლამ იგი ვერ შეაშინა; უყვარს კარგი ცხოვრება, უყვარს ასე საშინალი. ყველას იცნობს, სულყვედგან ხეღებთან ხელგამოლიდა... კოხტა ავტომატში დღე და ღამე გამოლიდა...

გავადეს გამგე ასეთი ქვეყანაზე რა გომავს... (დილას ათზე მიხიდე, შინ თორნეტზე გავიქვას), რა ვუყვით, თუ ნათლულგებს კარგ პოსტებზე დანიშნავს, ან თვალს უხამს შემახვევით მშვენიერ „საბბარანსა“.

თუ როდისმე ორ კაბიკს ჯიბეში ღრმად ჩამარხავ, (ორი კვირის ნაოფლარს, და ორ კვირის ნამარხვალს) კახინოსკენ შეუხევე— (ქც ბედი განაგებსა), იმ საღამოს, უთუოდ, იქ ნახავ ჩვენ გამგესაც...

და როდისაც შენ ჯიბეს უყვე სისხლი უშრება, და გულში ჩამოწვება სინანული თუ შეგება, ფეკრობ—რამდენ სიკეთეს კახინო კაცს უშვება, უნდა იგი დღეიდან შეიყვარონ მუშებანი,

ჩვენი გამგე დილამდის ზის იქ, შრომობს და იღვეის; წუთში ასჯერ აღსდგება და ათასჯერ დაიწვეს— ალონის მოსვლამდე ექვანდ ფებს არ იცვლის: ვის რაში ვკითხება თუ ჯიბეებს დაიცლის...

მდიდარია ხაზინა, იმას არც დააკლდება; კაცო ქუთათმოყუელი ფულგებს გადააკლდება? გულში ორ ათასისთვის დარდი რად ჩავარდება? არ შეგინდო რულეტკამ, კარტში ხომ ჩაბანკდება?

დროს არ უშვებს ტყუილად, საშვებს არ გააკიებს, საიღე ხელი მიწვდება აწუმბო კომპინაციებს...

ვახუშტის სასადილო

გამოვლიდა დღით—
უცნობი არის ბინა.
ფიქრობს—სადა ვარ ეხლა,
ეს არის ჩემი შინა...

მაგრამ უჩვენებს ოქმი
და პეტრეს მოწვევინა.
აშხობს—ახეთი ქრისტე
პეტრიამჲ შეარცხვინა.

ჭურჩა.

— ეტეობა თქვენი სუფი ძალიან ცივია
და სუნიც საზარელ აქვს.
— თქვენ რა იცით რომ ცივია ჯერ
ხომ არ გავინჯავთ!
— განა ცხელი რომ იყოს თითებს არ
დაგწვავდა შიგ რომ ჩავიწყვია?!
(ი. მე-12 გვ.)

შეიძენს და გაყიდის
ვოლიურტას თუ აქციებს—
მაგრამ რალაც ბოლო დროს
თითქოს წველა აციებს...

აციებს და ვინ იცის
ხელ რა ბედი ეწვეა;
მაგრამ მაინც მამაცად
შრომის უღელს ეწვეა...
სუვიარს რესტორანებში
ან ხანაბთა შეწვევა...
არ ვაბეღლოთ „მუპრისთვის“
არ მოთხოვოთ შეწვევა...

ო, მას არ შეუძლია...
შინ ცოლშვილი აწუხებს...
უკერს თავზე „უქის“
სინათლისთვის მარწუხებს...

დღეს იმისთვის შაურცი
დღეზე დიდი რამეა...
ამ აღდგომა—დღეებზე
პასაკ ან უბეაია...

რა მელდარი გამგე ვეყავს;
ვერავინ ვერ შეაშინა.
სუვიარს კარგი ცხოვრება,
სუვიარს ასე სიშინლა...
ყველის იტრობს, სულყველებს
ხეხებიან ხელავალიად...
კობტა ავტომობილში
დღე და ღამე გაშლია...

ცხოვრობს როგორც შეჭურჩის,
და იმ ტებს ნელა ხორცს...
მაგრამ ხშირად სიხმარში
რისთვის ხელავს ნეტ ვ ცოცხს?
ბ.

„ნაშვილები“

(გურჯაანისათვის)

მოგესტენებთ უშვილო კაცის
ღრმა სიყვარული ობლებსაღმბი.
მეც ვპატრონობდი ობლად შთენილებს,
თუ შემეცდებოდნენ ასეთნი საღმე.

ძლიერ ეწყინა ჩემგან საშვიკოს...
ბავშვობიდანვე არის თავნება;
სასამართლოში მიწვევდა, მაგრამ
ლაგამი მისდო თქენმა ბრძანებულ—

და გულმოსულმა ასეთ ღმბითა
მთელი სოფელი გადაბრუნა.
მე ვივარ შემეცდ მის მორჯულება,
დისე მოხლე დიმაბუნა.

თქვენთან მოვედი ოხონი-მუდარიო,
არ გამისტუმრებ, მფონია ვართი.
გთხოვთ-თქვენ იშვილოთ ეს ცელი ბავში,
უკვე ნაცნობი თავისი გვართი.

ძამათ მოუღეთ თქვენი მათრახი
და მასწავლებლად გრძელი ჩანგალი.
შუბლზე კი ნიშნად შვილობილობის
დღათ დამკვირთ ჩაქურ ნამგალი,

რომ შემდეგშავიც არ დაივიწყოს
თქვენი ამაგი ამა ქმნილებამ.
თუკი იშვილებთ*, ანას შესახებ,
გთხოვთ რომ გამოსცეთ დადგენილება.

ი. ბ.

უკვანი ჩემ...

(ნიგზიანელები თვითონ მიგვდებიან ვის)

აუყვავი, ავაფარე, შევასრულე სატრფოს წესი,
შენი ეშხითი შეპყრობილი გავხდი ებოს უზუკესი.
თუმც მწყემსს გვაფიდი მე პირველად საღმე ველად განჯარასა,
არ მიმოქობდა, როგორც ეხლა, კოსტუმი ტანს და მხარსა,
მაგრამ პაიკ-კარაიანი უდარდელად გადაცვარე,
წალიც ზედვე მივაყოლე, ყველა არცევი მაჯბარე.
მე დაგდვედი ვით ფინია, შენი მქონდა სიყვარული.
სი ვერცხლი დავახარე შენი დღისთვის შენახული.
აბრუშუმებს გინ.საფიდი საჯაბედ და თეთრფულად;
მუღამ მქონდა ლორიგანი შენთვის დაბოში დაფარულად.
მაგრამ ეხლა მე რა გითხრა, რა მოვთხოვო შენ პასუხი?
როგორ, როგორ მოვიმინო დასტეციელი რაბა-რუხი?
გადავიხდა მაგერსა მე საქმეს ამაგვარი
ეხლა ებოს უსტრუმბაში და ძველ დროს კი ჩაღანდარი.

ჭურჩი.

* შენი ი შენ და. სასა აღბინაოვი ვარგაზანია
ნაშვილებია ჩემს მიერ.

„ჩემი სიმღერა“

(ჩემჩაირას ხმაზე)

მე რათ მიწდა საშახური,
ტანზე-ფეხზე ან კამა,
უნდა მქონდეს გავინილი
ბარი, ტუქი და ყამა.

ბარზე დავსე პოტეტიანტი,
გადვისროლო სხვაენა;
ჩვენ არ გვიყვარს ასეთები
კუდბუხალო, კოლანა.

უნდა ჩავკრა დიდთავიანთ
თივით გამოტენილსა,
საზოგადო საქმისთვის
ცულლუტ-შერცხენილსა.

ყამით ვკვეთო უდარდელად
ცხვირებ აბზეკილენი,
ქოუაკ-მკამლენს აჭაუთი
ჩავებტერიო კბილენი.

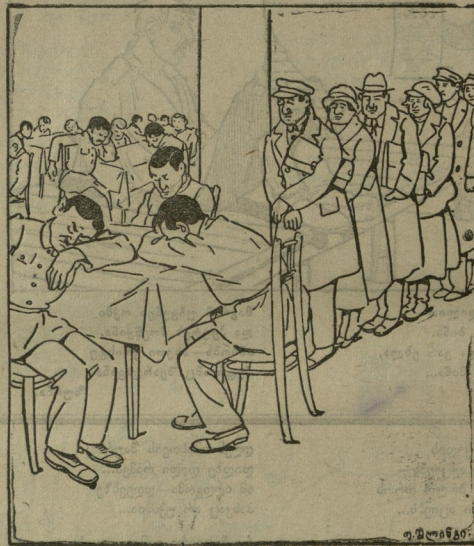
ყველა ასეთს ნება იქვს
ის იფიქროს და ის თქვას,
მხოლოდ ჩემმა წისქვილმა
დაულაღე მუღამ ფქვას.

მე რათ მიწდა საშახური,
სხეგბსა უფრო სჭირდება,
მაგრამ რა ვქნა ცოლშვილი
სიმშლით რომ მიკვდება.—

ყარი.

სადილის მოლოდინში

ტკბილი, ძილი და, სიზმარი

მ. შალაგანი

სადილის შემდეგ

ჩანს ვინ ჰკოდვებს?

რად მისისინებს ეს ენა?
რათა მუქოს კომუნისტები?
— მიტომ რომ იმათ მომხსაპეს
„ისპოლიტელნი ლისტენი“.

ღმერთო, რად შებობსიცი,
ეს მუშა ხალხის მცველები.
რასაც კი თვალი მომიკრეს
მაგრიად ჩავლეს ხელენი.

არცინ მისრულებს ბრძანებებს,
ალბარ მყავს ეზლა მსახური;
ეზლა წყლით სულს რომ ეიბრუნებ,
უწინ სულ მქონდა კახური.

ღაბიკო.

„გულპათილი“ დიასახლისი

მაგონდება მწარე ფიქრი, ფიქრი შვიდი და უძირო, რადგან მშვიდ ღარიბ მუხას ვერ უშოვს სანადირო; თელერემიანის, შესაბრალოს ასე უთხარა: „არ იტვირო, „წამო, ქუჩებს დაუყვებო, იქნებ რამე დაივიტო“.

გავეყვი ქოჩას... იქვე ახლოს დაგინებე მწვანე ველი; ზედ შეენიწნე მციერ რამე, ჰვავდა იყო ის ცხოველი, საუბრისთვის ის ვიგულე (სადილისთვის სხვის მივყელი) და ვეჭორობ, რომ გამიჩნდება მერ ნადირო იქ მპოველი.

მინდა რომ ტვლილის ვაუწყო ესე ამბავი ქართული: — იქ, სადაც ვიწრო ქუჩები არიან გადახლართული, სადაც დატვირთულ ვირის სვლას აძინებენ გზა-აღმართული, — იქ სცხოვრობს დიასახლისი, სახლი აქვს ორი სართული, წინედ ჩინეკლის, დღეს სხვისი, ზატაქედ ოლიგზიადა, მდგმურებს რომ მკაცრად ეპყობა, ასე რომ გაახვიდა. ქვეყანა მისა ჰკონია, მდგმურებს არ აფდებს ქიდა, აქუჩებს მწარე სიტყვებსა, მათთვის გულსაკავე ტყვიდა.

მას აღირ ყოფნის მდგმურთაგან ჩეკოლბრივი ფსები, თუ ბლომად აღირ მიართვის, გამართის ნაკაბსები; სურს ნაკარ-მტერად აქციოს მან თავის ურთია დასები, გადაანთხიოს მათ შხამი თვის გულში მონათავსები. აჲ გეტყვი თუ როგორია ეს მდგმურთა შემეწეროები, ხნით ოთხმოცი წლის იქნება, მაგრამ რას უზამს დროები; „ღუჩი“, „პუტრა“ და „პამიდა“ ბლომდ აქვს დანაგროები, რომ სახე ისე გახადოს, ვერ სჯო დას უშხაროები.

მსათაც მცხოვრებთა მოვიყვან ვინც ოდენ მოსაყვანიო. ერთი მათგანი იმსთან არ სცხოვრობს დიდი ხანია. მატეოლიანს გვიარდა სახ ლად ჰქვია მინა, ერთი თუ სამი სტუდენტო არ იფრისტე უკანია.

მატეოლიანს მიმართა ხერხითა ვერაგულითა; აღ-მოძღებულმა შურითა გულშიგან ჩანერგულითა, დასწამა იგი ხელობა, რაც თვითონ მოსწონს გულითა და ვაისტუმრა სჩქაოთდ თვისედ საბარგულითა.

რა ჩუქოს მესოველს მიუღდა მან ანჯარი ხრიკები, — საჩქაროდ გამოიწერა მდგმურებდა „შუღეტჩიკები“, რომელთა სამკაულელებთ აქვე არღანი და ტიკები, კახუღა ღვინით იყვება ყოველდღ მათი ჰიკები.

თუმცე უკანას მისთან ომმა ხელი აღარ გაუჭვრია, მაგრამ მისამა საქუელამა მეკუჩქუჯ უდავლა; და მის ბანას სარკმლის მინას გუბო ჰქრა და ჩამატვრია, ზემოდ მყოფი სანათებლად ძირს დაჭვარა როგორც შვრია. რა შეატყო—კალისტრატეს არ წამოსცდა სამღერევი, გვიდა და მის ოთახსა დაურღვავა სიხუთავი, რომ ოთახში დამღვარიყო წყალი მისთვის საცურავი. (ყოველ დღეს იკონებდა ძალით არა დამწურავი)

ახლაც ვიღვე არ ასვენებს, ჯიშებს კარზე არახუნებს, კნით ფიქროს—სახლის კართა იგი უფრო მეტს ირგუნებს; თან რომ იგი მღვირია სხვა მდგმურებდაც დაარწუნებს და არც ერთი იმათგანი სიტყვას აღარ უშუბრულებს.

შეთათეს და სწუხს კალისტრატე, მწარე მქნედა გულს იღონებს; ის საჩივარს სხვიან იღებს, მას კი ვინღა გულოვნებს; ამას ამბობს:—რომ ვიჩიელო ამას არენე მომიწონებს, თუ დაქუმიდა—„ქალბატონი“ ავერ ავერ დამაინინებს.

„ქალბატონმა“ სტუდენტებსაც დანახვა დიდი ძალა; ერთს იმათგანს გაბრაზებთ თავში კვერცხი მიახალა. წარა-მარა მოუბარმა მათ სიტყვის თქმაც არ აცალა და მით თვისი ბოროტება თვალსაჩინოდ გადამოხალა.

და ეხლა გთხოვ, ტარტაროზო, (ასრულებს მაცქს იმედ) მომიწოდო მე დავამა გოჯოხიტიში განაქნდი, რომ მით ამაყ დიასახლისს მოუხარო მტკიცე ქელი, რათა მიხედეს რომ მის ხელში აღირ არის მდგმურთა ბედი.

ღარიბი.

გუფაპალი ფიქციონი

(ფიქციონი)

ვისაც რა უნდა ისა სთქვას, სულ სხვა ჩემი გრძნობანი; მსურს დავამაზო მუშუკო, ეს არის გულის სხობანი.

ერთ მუშუკად გამაფდეს და მეორეში შევიდა; პარტეტარები თუ მწყალობს არ მიღლატებს მე ბედი.

მაგრამ მუშუკარის ფიზიულ თვალს არ იქნა ვერ დავგმავდა; სადაც წვიდა ყვალბანი იმით მომაგნეს მე მელე

მაგრამ რას იზამს მუშუკო, როცა ბეგერი მყავს წვერია; პარტეტარებმა სულ ჰველგან კარვად მომიწყვიეს ხელია.

მე მღვდლის ცოლი ვარ, თუმცა ქმარს გავჩივდი აქვს წვერია, მაგრამ რა უყოთ—ის საქვე დროსა შესაფრია.

ღრობა არის ასეთი, უნდა მესდლოთ მის კვალს, ჭეღვლა იქნის რომ მარად არ დავივიწყებო მის ვაღსა.

მოივ დრო და კვლევ ვინცემ ბრძანებელი მის წვერია; საყურხების და არჩივის კიდევ ვინემი პატრონი.

ქმლი ვინემი წასწავლი, მე მუშუკე დამთავრებელი; გადავიხვევი მამოს, დავოცნი გამარებელი:

და მიქნან ამ ფიქციონი... და ნახა ტბილი სხობარი, — რომ მისი ქმარი უყვება გრძელ წვერინი მოძღვარი.

ამ დროს მოგნს კავწა, გილო უყვებ კარია — და ტარტაროზი მის ვინა სდგას ჩანგლი პირმცნარია.

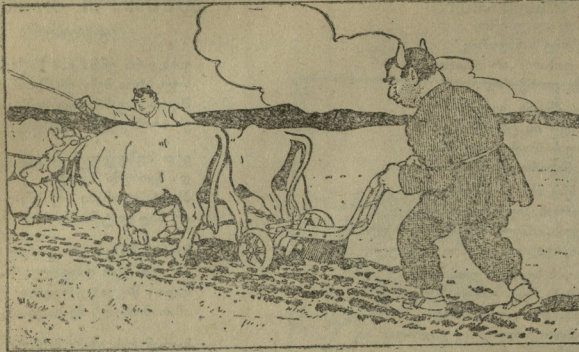
შეკრთა და შიშით ძარსა ჰქნა ბრავანი ოლიგინდანი. ტარტაროზმა ჰქრა ჩანგალი, ისროლო მუშუკადღანი.

როგო

ვახსენი ვახსენი

(ქ. კიათურა).

შევა ხარი-კამეჩი, დანახა ირთველია.
სადაც კი არის მინდვრები უნდა დაფთვოთ ყველა.

ს ა მ რ ე ს ე რ ო ზ ე მ

პირსულა

დ. ძარულა ძარღვი არის ზემო იმერეთის. რა გინდა სკოლა და გული, აქ რომ არ იცემა, აღმსკომი, თავის თავმჯდომართი და დარჯაოთ, აფურის ქარხანა, 15 სამიკურთო, ერთი კოთხეობატივი და ერთი აწითელი სასადილოა.

ეს დაბა არც კულტურულად არის ჩამორჩენილი. აქ არის შედარებით სისწავლეები, თუმცა ამ სასწავლებელში ჩვეულებრივ მოუღენად გადაიქცა მასწავლებლებსა და მოსწავლეებს შორის „რომანეზი“, რომლებმაც გაახშირეს მდ. ძარულის პირად პანენებო, მაგრამ ეს ხელსაწყოებით არ უშლის მეცადინეობის ნორმალორ მსვლელობას. სკოლის გამგე ისე დაეჭია ქარწილემო ქეიფს, რომ განსრახული აქვს კოლიანა და ქმრთან მასწავლებლებს შორის დათხოვნა და სანაცვლოდ უკოლოებს და გაუთხოვართა მიღება. განსრახავ კარგაა—ალბათ შედეგაც წაითიერი იზნება.

ძარულაში არის მუდამ დაკეტილი სამკითხველო. ამ სამკითხველოში კარგა ხანს არავინ შესულა თავების და ვირთხების მტკ.

სამკითხველოს გამგე კარგა ხანია უტო. უკვლოდ დაიკარგა.

თეატრის სეზონი დაიხურა გასული თვის დასაწყისს, (თუმცა მისი კარგად მუდამ დახურული იყო). დაიდა სულ 1 ნა-

ხეგარი წარმოადგენა ანუ უფრო სწორად—ერთი წარმოდგენა და სამი რეპეტიცია.

საუფედროთ აქ არ არის ციკრი, მაგრამ მას მაგიერობას ასრულებს „წითელი სასადილო“. აქ მუდამ იმართება ჭედაობა.

მ. ცქიტაშვილი გაზოდის ჩემპიონთა-ჩემპიონ ო. ოყროშაძის წინააღმდეგ.

„ეკა“-ში ყოველდღიურად იმართება მოქეიფეთა გაერთიანებული კრებები, რომლებზედაც „ეკა“-ს თანამშრომლები აქტიურ მონაწილეობას ღებულობენ. ამიტომ გამოცხადებულია მყიდველია საყურადღებოდა, რომ ვინც ხელს შეუშლის, დაისჯება „წითელ სასადილოში“ ბოთლი წითელი ღვინის ხელია გადაკრით.

მეზურე წყევრავს აპრით თეთრი პური აქაურების ნაწლებზე ძლიერ ცუდათ მოქედობს და ამიტომ ის პურის ფეიქოლში ბოლია ურეგს მუდამ ფეიქოს. მაგრამ ეშნაია ფასის დაკლებამ მის დახლებდაც ცუდათ არ იპოქედობს და ასეთ შეწერთსაც ყიდას იგი ნიხრის მიხედვით.

ვინაიდან „ზაკტო“-ს ლექნის გამგე ძალს უშლის მატარებლებს მიმასვლა, —გდასწყეკთა სავაჭრო შენობის გადატანა ვაშპარაიის სერზე, საიდანაც (ალბათ უზავთლო ტელეგრაფის საშუალებით) მიპოვლებს მუტრებს სიჭირო საქინელს.

ოთარ-ზე.

საიღვგომო მზადება კარგად ჩატარდა. წამოსროლილი იყო ლოზუნგი: „ჩახაც შეცხა, ის შეგჩახა“. ამ ლოზუნგის მიმდევრებმა დაიდა იერიში მიიტანეს შინაურ ცხოველებზე და ფრანგულზე. ბრძოლა წარმატებით დამთავრდა. ერთი თვის საყოფი სურსათ სანიფიკე ერთ დღისთვის მოამზადეს. ბეგრის უმანტო სისხლი დააღვარა. ბრძოლაში მონაწილეობა მიიღეს ბევრმა პარტიულ ამხანაგებმა, თუმცა ამას ისინი აზრალბენ თავიანთი ცოლებს და ოჯახის წევრებს. აღსანიშნავია აგრეთვე ის გარემოება, რომ პარტიულ ამხანაგების ოჯახში ქიქის ადვილი არ ჰქონებია, მხოლოდ ისინი უპარტიო ამხანაგების ოჯახში დადიოდნ და იქ ქეიფობდენ.

ზღვდომის ჩატარების კამპანიაში ქალაქს ნახაო დაუქრა სოფლებაც. სოფ. ჩგანის მცხოვრებლებმა მოინდომეს ძველი ღვინის გასაღებო; გამძნახა დამარცხებით დამთავრდა; ღვინომ ყვილა დაათო, რასაც მოჰყვა ფინიქური ვარჯაობა ხანჯ. ლეხით და რეგოლვერებო; ერთი საიქიოს გაამზავრეს და ერთიც დასქრეს. გვერთავ ცხვირპირ დამტერეულები მივიგლო.

არ ბოდა.

ახალი ამბები

ოზურგეთი

საფრენის კამპანეში გაერთიანი დიდი ბრძოლა. ქონხელდემ მოგვიტოლა სხანგანის ვაგეკოლი. კიდევ კარგი, რომ იქ დარჩა გამოთველი კილა ჩვენ; თორემ მამინ სარემონტოთ გახდებოდად ერთავენი.

უჯაბესი იქნებოდა ფულს არ ფსიხობოდი საფრენგანსა, თორემ ფეიცი ვაგეკ არის, ვადავანტსაც სადმე ხრანსა.

გავენიან „ჩლოვეკთან“ საშოშია ჩანბა იწმ; მისი უფრო მოუსქენენ, შინ ამოჰყოფ თავს ირმშია.

ტარტაროზო, ეს ამბავი ახალა გერ არ ნინობათ. დამატებით მოვაწოდებ საიდუმლოს კიდევ ცნობათ.

გ. ნიხი.

გ ო რ ი

ს უ შ ს ა

დ ა ვ ა ზ უ - ტ ა მ დ ე რ ი

ჩვეულებრივ ქალაქია. არც ისე დანერგულია, როგორც გორელებს ჰქონია და არც ისე აწინაშეული, როგორც ამას შესახებ სწერენ და ლაპარაკობენ.

ხალხს აკრძალული აქვს ქუჩებში გაველა. მართალია ამის შესახებ არ ყოფილა აღმასკომის დიდგვინლება, მაგრამ მისი დანერგული ქუჩების ამონაჯარი ქვები ყველა დიკრეტზე და დაღვინებულზე უფრო ძლიერია.

კოაპერატივში ვარდა ცხერის თავფეხისა ათფერო იყიდება. საქონლის შექნაზე ყოველთვის ლაპარაკობენ, მაგრამ ჯერ არაფერი გაუქვითებიათ.

ორი წელია რაც დავტოვე გორი. ამ ხნის განმავლობაში ბევრი ცვლილება მიხვდა; მაგ. სახადულო თეატრი საცემბით დაინერგა; ბაღას ღობე წელს ზამთარში სათბობ მასხილდ იქნა გამოყენებული. სადგურის ახლის ამორჩეული სანაგვე იდგოლი, სადაც ადგილობრივი ღორები დიდ აკრონომიულ მუშაობას ეწყვიან და სადგურის უკანა ეზო საცდელ მინდრათი გადამუშავებულია.

იმ ქორთხელ დილას, როცა მე ჩავედი გორში, ადგილობრივ ღორებს ერთად თავი მოეყარათ და არხინად დასეირნობენ სადგურის ბაქანზე. აღმათ მიმავალი სადგურის დამათავჯერების გეგმას იმუშავებდნენ.

მელა-კუდა.

ძირულა

გივიგნური მოსახრებით აკრძალულია სადგურში დაფურთხება. ამავე მოსახრებით ნებადართულია ნახველის გვადაკლავა, ვინადღან სადგურში არ არის არც ერთი ჩასაფურთხებელი.

ღამკა

ბორჯომი

საშობაოდ დამინებულმა შრომის ინსპექტორმა, მხოლოდ აღდგომას გამოიღვიძა. ამბობენ—ქიანურის ხმამ გამოაღვიძოა.

ღმსახომის სასადილო

(აბა ვინ მიხვდებთ სად არის ეს სასადილო)

გლეხი. მომიტანეთ, ამხანაგო, სადილი. **მხახერი.** პირველი სუფი გახლავთ.

მხეჩი. მეორე? **მხახურა.** ჯერ-ჯერობით არაფერი, მაგრამ ხელისთვის გლეხკომის თავმჯდომარე გვექნება. იმდენი მევალებები ჰყავს, რომ შეუძლებელია მიინც არ დარჩება.

ბოლოჯა

მამა ბართლომე დალიდნა სალოამიდე იხეპარებს დაიწყებულ ლოცვებს და იმერეთის სახარების რატომო, იკითხავით— იმერეთი, რომ მამა ბართლომე ამ ხალხი ხანთ მოელის თავის დაქვეითი სეგვრო ლექნის, უკაცრავათ, ე ქ ლ ს ი ი ს ხელახლა ვალებს.

გახმას

უ ო თ ი

ზაკტაშო შვიძინა დიდალი პარფიუმერი. პურის ფსი დეცა. ამ ექმად შური სრულიად აღარ მოაპოვება ზაკტაშის მღაზიანი.

გოკო.

ნარკალაში სხარბაროვის მიმართ

ანხ, ტარტაროზი!

ნება მიბოძეთ მოგმართოთ შემდეგი: თქვენი ჟურნალის № 9-ში მოთავსებულია ოთარ-ბეის წერილი სათაურით— „ზესტაფონი“. სხვათა შორის ავტორი ნებთ აღგიგობრივ ელექტრანს და გვისაყვედურებს, რომ დამით სინათლე არ არისო, რომ ეს ასეა ამას ჩვენ არ უარყოფთ, მაგრამ რომ ეს ასე უნდა იყოს, ამასაც ვადასტურებთ. გაივიგნეთ--მოგახსენოთ: დამით პატროსანი ანდაშიანი თავის სახლში წუცხ და მოსვენებას ეძლევა.

ასე რომ დამით სინათლე კარგი ბიკისათვის საჭირო არ არის. ეს გარემოება ალბათ არ მოსწონთ იმათ, ვინც დამით ზნელ საქმეებს აკეთებენ. ქურდობის და ბოროტმოქმედების მოსახლობად სიმბნელ პირველი საშუალებაა. ქურდი დამით ვხას ვერ ვაიკვლევს და თუ ქურდობა მარცხ მოახერხა, სიმბნელში თავს მოამტკიცებს სწორედ იმ ბოძებს, რომლებიც ჩვენ ელექტრონისათვის დავასცეთ და რომლებსაც შესახებ ამ გვისაყვედურებს წერილის ავტორი.

ჩვენ ამ მოსახრებას, თავისი წერილიდან ოთარ-ბეცი ამარტოვებს. იგი სწერს: „ალამაჟი ერთ მითგანხე არ იყო, ალბად ბოროტ-მოამქმედებ მოუპარათო“. აქე-

დავბარუს და ცქელის ხილს შორის ფრაიერიტობა მიტლ გამაჟვდა. დავბუმ ცრემლის-ხილდინ გაიწვიოთ თვისა და ღამომბატორი წარმომადგენელი და იამას გამოტავლებას აპირებს. მისალოდნლია ამ ძველ შეგობრეს შორის შეტაკება მონდეს. შემოქმედა და მახეს ქვეშ-ქვეშ იკინიან. დავბუნელები ფრონტს ამარტებენ ბ. ლონტის ეზოში ეცლესისათნ.

ცხემლის-ხილელების მდგომარება მტკიცად

იკუარი

დან ცხადია, რომ როცა სინათლე იყო, ქურდობაც მამინ ყოფილა, ნლა კი როცა ღამეში არ არის და ზნელი, მისაპარაკო არაყერიც და ქურდობაც ნაქლებია.

აღმასკომის თავმჯდომარე მოწიფული.

ანხ, ტარტაროზი!

თქვენს ჟურნალში (ნომერი არ მახსოვს) მოთავსებულია თქვენი კვლის წერილი: „სკოლის კუხზე“, რომელიც მსხედა მე. ის ბიალდება, რომესაც ავტორი მიუწუნებს, მე ჩავედნე სრულიად დაფარულად და იმაც კლიტულში: ასე რომ—არა ზგონია ვინმეს დაენახოს. ამიტომ თვენს სულს ვაწვევ სსაპარტოლოში, სადაც უნდა დამიმტკიცეთ ეს ხაღალები.

სადურის უფროსი მამალი.

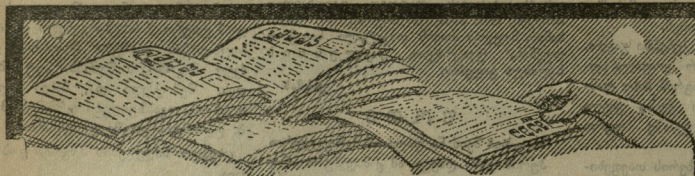
ბატონო და შენი ქიორიე ტარტაროზი.

ჩე ნ, ქემბორე ამახე ხელმამაქურდი, ათა მოლაზე ქალი, აქვითინებული და აცარმლებული მოვილით „სკოლის კუხზე“-ს ავტორისაგან გარკვეული გვიხიბას—გვეხება თუ არა ჩვენ მამლის ბრალდება. ამ ამბის შემდეგ ჩვენი დავიკარგეთ სიმპიედ და ნახევაო ფუთო ქონა.

დეე, ჩვენმა უმანკო ცრემლებმა ვააღვარეს მისი გული და შეგებრალის ატრუმბული.

ათი მღალარე ქალი.

გილიზა ხელმოწერა მანისათვის

ამხანაგებო ე უ უ ა ბო!

გამოიწერეთ და გაავრცელეთ
— თქვენი ზაზათი —

„ე უ უ ა“

თვიური ხელის მომწერლები მიიღებენ ორ-
კვირეულ ეუმორისტულ უფასო დამატება

„ტარტაროზს“

სამთვიური, ექსვსთვიური და წლიური ხელის-
მომწერნი ორკვირეილ პროფესიონალურ ჟურნალს

„უროა“ს

რადამცხა და კანტორა: რუსთაველის პროსპექტი № 24.

სარედაქციო კოლეგია